

ת"פ 68422/11/18 - שירן שאול נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 68422-11-18 מדינת ישראל נ' שאול

לפני	כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
המבקש	שירן שאול
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשת נאשם לאפשר לו לחזור בו מהודאתו.

רקע עובדתי:

ביום 28.11.18 הוגש כתב אישום נגד הנאשם, המייחס לו עבירת איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), עבירת תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין ועבירת היזק לרכוש במזיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום מתארות אירוע מיום 17.9.18, שנטען כי התרחש במקום עבודתו של הנאשם, שאז על רקע ויכוח בענייני עבודה ובהיות הנאשם בהשפעת אלכוהול, איים על מנהלו האישי, תקפו וגרם נזק לרכוש; עוד נטען כי באותו האירוע תקף הנאשם איש בטחון שהגיע למקום וכי במהלך האירוע נדרש היה להשתלט על הנאשם ולרתקו לרצפה עד להגעת שוטרים.

העתק כתב האישום וזימון נשלחו לנאשם והוא התייצב במועד הראשון שאליו זומן, הוא יום 23.1.19. בפתח הדיון הודיע ב"כ המאשימה כי אם ארשיע את הנאשם ישנה האפשרות שהמאשימה תעתור למאסר.

בנסיבות אלה ומשנטען מפי הנאשם כי לא קיבל לידי את כתב האישום עד למועד הדיון אלא נמסר לו על אודות תוכנו מאביו, הוסברו לו זכותו לייצוג וכן זכותו לשהות בת 48 שעות בטרם ישיב לאשמה; ואולם, הנאשם עמד על דעתו כי ברצונו להשיב לאשמה במעמד הדיון. הגם שכך, נעשה ניסיונות נוספים לשדל הנאשם שלא להשיב לאשמה אלא לאחר הסדרת ייצוגו - אם באופן עצמאי ואם במינני הסנגוריה הציבורית - אך הנאשם עמד על דעתו להשיב לאשמה תוך פירוט עובדתי באשר לנסיבות ביצוע העבירות ותוך נטילת אחריות מלאה על מעשיו והודאה בכלל העובדות שמפורטות בכתב האישום. אגב כך, ציין הנאשם הנזק שנגרם לו כתוצאה מביצוע העבירות ובכלל זאת פגיעה פיזית בו וכן פיטוריו ממקום עבודתו.

משהודה הנאשם, עתר ב"כ המאשימה להרשיעו בדין; יצוין כי אף לאחר הודאת הנאשם לפניי, שבתי והבהרתי לנאשם יכולתו להפיק תועלת מייצוג ואולם הנאשם עמד על דעתו כי אינו מעוניין בייצוג ואף דייק והבהיר כי אם מדובר בזכות, הרי שזכותו שלא לממש.

משהודה הנאשם לפניי ולא קם בליבי חשש, אף לא אבק חשש, בדבר אמיתות הודאתו ויכולתו להבין משמעות הודאתו הרשעתיו בדין.

לאחר הרשעתו, הגיש ב"כ המאשימה גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ולאחר עיון בו-מצאתי לנסות שוב לדבר אל לב הנאשם והגיונו, לנוכח הסיכון הנשקף בדבר אפשרות כי ענישתו תכיל רכיב מאסר, על שיאות להסכים לייצוג בידי עורך דין. הנאשם שב ועמד על דעתו כי הוא לא מעוניין בייצוג בזו הלשון: "אני מעדיף שלא להיות מיוצג והשאלה אם אני אוכל לערער על גזר הדין. כשבימ"ש אומר לי שאני אוכל לערער, אני מבין, אין לי רצון ביעוץ משפטי".

הגם שכך, שבתי והבהרתי לנאשם כי יוכל להיבנות מייצוג ולו בכדי שיובאו לפניי כלל נסיבותיו וכן תינתן בידו האפשרות להביא ראיות נוספות כמתאפשר על פי דין, לרבות כאלה הנוגעות לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (ראו סעיף 40 לחוק העונשין). בשלב זה, נאות הנאשם להסכים לייצוג.

ראוי להבהיר כי עד למתן הסכמתו למינוי סנגור, עמד הנאשם על רצונו להישפט במועד הדיון ואף הביע מורת רוח מעצם ניסיונות שידולו כי יהא מיוצג, באשר אלה מבחינתו חתרו תחת זכותו לבחור ולקבל החלטה מושכלת על דרך ניהול עניינו לפניי.

משהתרצה הנאשם והסכים למינוי הסנגוריה הציבורית, קבעתי מועד נדחה לטיעוני הצדדים לעונש והוריתי על מינוי הסנגוריה הציבורית לייצוג הנאשם בהמשך ההליך.

בדיון שהתקיים לפני ביום 11.4.19 יוצג הנאשם בידי עו"ד אוריאן בר מוחא מטעם הסנגוריה הציבורית; ב"כ הנאשם עתרה לביטול הכרעת הדין בציינה כי לאחר עיון בחומר החקירה יש מקום לשאת ולתת עם המאשימה באשר לעבירות שבהן הועמד הנאשם לדין ולעובדות שפורטו בכתב האישום. ב"כ הנאשם הביעה תרעומת על אופן התנהלות הדיון שבו הודה הנאשם בציינה שנכון היה שימונה לנאשם סנגור קודם להודאתו ועצם מינוי סנגור לאחר הרשעתו בדין פגע בזכויותיו, שהרי בסופו של דבר לא התגשמה משאלת ליבו לסיים עניינו באותו המועד (ראו עמ' 4, ש' 11-18). הגם שנטען בתחילה כי המאשימה תותיר עתירת ההגנה לביטול הכרעת הדין לשיקול דעתי, בפועל - הביעה המאשימה התנגדותה לכך בציינה כי לא ניתן נימוק משכנע מדוע יש להתיר חזרה מהודאה.

בהחלטתי מיום 11.4.19 ציינתי כי: "לעת הזו, לא הונח לפניי טעם מספק לחזרה מהודאה ויכול שבשל רצונה של ההגנה לשאת ולתת עם המאשימה.

פרוטוקול הדיון מיום 23.01.19 מדבר בעדו, כאשר לכל אורך הדיון, הוסבה תשומת ליבו של הנאשם לזכותו לייצוג וכן למשמעויות הנגזרות מניהולו את ההליך ללא ייצוג משפטי. לאחר הכרעת דינו משהוצג לפני גיליון הרשעותיו הקודמות, שבתי והסברתי לנאשם את הסיכון לגזירת עונש שיכול ויכיל רכיב מאסר ובסופו של דבר, הנאשם נמלך בדעתו והסכים לקבל את המלצת בימ"ש לייצוגו בהליך זה.

בכדי לאפשר להגנה לשאת ולתת וכן לשטוח את כלל טענותיה בצירוף נימוקים ואסמכתאות נדרשות לחזרה מהודאה, אני קובעת דיון תזכורת ליום 13.06.19 שעה 13.30.

ביום 13.6.19 התקיים דיון, ואולם הנאשם לא התייצב לדיון, מבלי שהונחה סיבה לאי התייצבותו ומשום כך הוריתי על הבאתו בצו לדיון נוסף.

בפתח הדיון הנוסף, התנצל הנאשם על אי התייצבותו וכן ציין כי עוד בדיון הראשון רצה לסיים עניינו, אך בסופו של דבר נשמע לעצת בית המשפט ולעצת אדם נוסף שנכח בדיון והסכים לייצוג. לאחר שזומן בידי המשטרה התייצב וכפי שניתן ללמוד מפרוטוקול הדיון ומתיק בית המשפט - לא הופקד סך 1,500 ₪ שנדרש היה שיפקיד לצורך הבטחת התייצבותו. במעמד הדיון דן, ניתן היה להתרשם שהנאשם, כשלעצמו, לא מבקש לחזור בו מהודאתו וכי הוא רואה התנהלות הגנתו בידי עורכת דינו כדיון המתנהל שלא לגופו של עניין והתעסקות בעניינים טכניים.

טענות הצדדים:

באת כוח הנאשם עתרה כאמור, לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו. עתירתה נשענה על כך, שמדובר בהליך שבו הודיעה המאשימה על האפשרות שתעתור למאסר בפועל - אם יורשע הנאשם בדיון; נטען כי הנאשם הודה מבלי שהיה מיוצג ובסופו של דבר בית המשפט הורה על ייצוגו אך בשלב הטיעונים לעונש. לטענתה, הפסיקה מלמדת כי יש לכפות ייצוג על נאשם, כאשר קמה חובה בדיון לייצוג ורק אם הנאשם לא משתף פעולה עם עורך דינו יש בכך כדי לקיים את מצוות החוק.

על זאת הטעימה והוסיפה, כי לאחר שנחשפה לחומר חקירה גילתה שישנן עובדות שלא בא זכרם בכתב האישום וכן "ישנם עניינים היורדים לשורש האחריות הפלילית", לרבות קיומה של אמת מידה בתיק החקירה למצב נפשי של הנאשם שיש לו השפעה על ההליך; עוד נטען שמצופה היה שהמאשימה תגלה לבית המשפט, מתוקף תפקידה, נתונים שניתן ללמוד אותם מתיק החקירה על אודות מצבו הנפשי של הנאשם. לשאלתי במה דברים אמורים, השיבה באת כוח הנאשם כי עולה מהודעת הנאשם כי תקופות כאלה ואחרות היה שרוי הנאשם בדיכאון, אך אין מעבר לזה אינדיקציה לטיפול פסיכיאטרי או טיפול תרופתי שנטל הנאשם למעט נטילת ריטלין.

מנגד, המאשימה עתרה לדחיית בקשת ההגנה לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו. נטען כי לא הונח בסיס מספק שבשלו נכון לבטל את הכרעת הדיון. לשיטת המאשימה, לא עולה מתיק החקירה כל קושי באשר למצבו הנפשי של הנאשם או קושי הקשור לעובדות שבהן הודה הנאשם. הנאשם הבין את המיוחס לו וכן את זכויותיו ובחר באופן מושכל להודות מבלי להיות מיוצג, זאת לאחר הסברים חוזרים ונשנים בדבר זכויותיו והאפשרות להיות מיוצג בטרם ישיב לאשמה.

דיון והכרעה:

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ושקלתי כל שהונח לפני מצאתי לדחות בקשת הנאשם מפי באת כוחו לחזור בו מהודאתו.

השאלות שעולות מהמחלוקת שבין הצדדים הן האם ישנה חובה למנות בפועל סנגור, במקום שבו החוק מקים חובת ייצוג והנאשם מביע רצונו באופן נחרץ שלא להיות מיוצג? והאם במקום שבו ישנה חובת ייצוג והנאשם הודה בעת שלא היה מיוצג משמעות הדבר היא כי יש להורות על ביטול הכרעת הדיון הנשענת על הודאתו? התשובה לשתי שאלות אלה גם יחד היא תלויה בנסיבות.

הזכות לייצוג משפטי היא נגזרת של הזכות להליך הוגן; מטרתה, הבטחת הגנה ראויה לנאשם כנגד כוחה של המדינה

המיוצגת בידי גורם מקצועי. העדר ייצוג בידי סנגור אפשר שיגרור עוות דין, אם בהרשעת שווא ואם בהטלת ענישה שאינה הולמת את נסיבותיו של הנאשם מפאת חוסר עובדתי או הצגה חלקית ולא נכונה של מצבו.

לפי סעיף 15 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), על בית המשפט החובה למנות סנגור לנאשם שאין לו סנגור, זאת אם תובע מסר הודעה בדבר האפשרות שיבקש מבית המשפט להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל אם יורשע.

לכאורה, המדובר בחובה שהנגזרת שלה היא זכותו של נאשם לייצוג בהליכים מסוימים, כך שאם נאשם בוחר שלא להיות מיוצג לאחר שהוסברו זכויותיו - הרי שזכותו ובכך קיומה החובה.

ואולם, עיון בסעיף 15 (א) אל מול עיון בסעיף 15 (ב) ובסעיף 17 לחוק סדר הדין הפלילי מחזקים הרושם כי לצד הזכות המוקנית לנאשם להיות מיוצג ישנה חובה מצד בית המשפט לדאוג כי זכות זו תמומש לצורך קיומו של הליך הוגן. דהיינו, אם ככלל, זכות המוקנית לאדם חובקת עמה הזכות שלא לממש אותה, הרי שהזכות לייצוג משפטי הנגזרת מחובה מינוי סנגור לפי סעיף 15 לחוק סדר הדין הפלילי, כך עולה מסעיפי החוק והפסיקה, מגבילה את הזכות שלא לממש את הזכות לייצוג; ההצדקה לכך, היא בעיקר, טובתו של הנאשם עצמו ומניעת עיוות דין.

בע"פ 383/87 חג'ג' נ' מדינת ישראל פ"ד מב (4), 54 נדונה השאלה בדבר היקף חובת מינוי סנגור לנאשם שלא מעוניין בייצוג; שם דובר בנאשם שניהל משפטו ללא ייצוג בהליך שבו נקבע בחוק כי יש למנות לנאשם סנגור מטעם בית המשפט, לפי סעיף 15 (א) (1) לחוק סדר הדין הפלילי.

בית המשפט העליון, מפי כב' הש' בך, התייחס להיקף החובה האמורה ומפאת חשיבות הדברים אביאם באורך מלא:

"אין די בהבעת רצונו של הנאשם שלא ימונה לו סניגור כשלעצמה, כדי לשחרר את השופט מהחובה האמורה. כפי שנקבע בסוגיה זו בעבר, לא זו בלבד שחייב השופט להסביר לנאשם, כי הוא זכאי להגנה על ידי סניגור מקצועי, אלא עליו לנסות ולשדלו להסכים למינוי סניגור ולשתף עמו פעולה, אף כאשר הנאשם מגלה נטיה להגן על עצמו (ראה ע"פ 307/72 עמיאל נ' מדינת ישראל, פ"ד כח (1), 622,629). לעומת זאת, אם מתברר, כי כל הפצרותיו של השופט הן ללא הועיל, ושנחושה דעתו של הנאשם בהעדיפו להגן על עצמו בכוחותיו הוא, ושאינן לצפות לשיתוף פעולה מצדו עם סניגור שימונה לו, אזי מותר לשופט להיעתר לבקשה זו (ע"פ 307/72 הנ"ל, עמ' 629-630).

בדרך כלל על בית המשפט למנות סניגור, אף ללא הסכמת הנאשם, מתוך תקווה שעורך הדין ימצא עמו שפה משותפת. רק אם ברור לשופט, כי זו תהיה ברכה לבטלה, ומשסיבה זו או אחרת לא קיים סיכוי של ממש לשיתוף פעולה בין הנאשם לבין סניגור ממונה, יוכל לותר על צעד כזה.

אחד השיקולים אשר עשוי להקל על השופט את החלטתו שלא למנות, מחוסר ברירה, סניגור לנאשם אשר אינו רוצה ביצוג על ידי סניגור, נעוץ בהתרשמותו, שהנאשם אכן מסוגל להגן על עצמו בצורה יעילה, או לפחות באופן סביר. בה במידה כשנוכח השופט, כי אין הנאשם מסוגל להציג בעצמו בפני בית המשפט הגנה ראויה לשמה, הרי חייב הוא להגביר את מאמציו לדאוג לייצוג הנאשם על ידי סניגור.

גם כאשר מתברר במהלך המשפט שהנאשם אינו מסוגל להגן על עצמו כדבעי, יש לצפות מהשופט שיחדש את ניסיונותיו לאפשר לנאשם להסתייע בעורך דין."

במקרה שלפניי, התנהלות הנאשם כפי שתועדה לפרוטוקול, לימדה כי הוא התעקש לנהל עניינו ללא ייצוג; הרושם שהתקבל מהתנהלותו כי הוא מבין את ההסבר שניתן לו באשר לדרך ניהול ההליך ולמשמעותו, לסיכון הכרוך בהודעת המאשימה על אפשרות עתירה למאסר וכן לזכויותיו. הנאשם שאל שאלות ענייניות ועמד על דעתו כי אינו מעוניין בייצוג וכי עיכוב ההליך לא משרת את אותו. אכן, אמנם, בסופו של דבר נמלך בדעתו והסכים לייצוג מתוך הבנה כי משמעות הדבר שאקבע דיון נוסף ועניינו לא יסתיים; ואולם, לכתחילה, לא הובטח לנאשם כי עניינו יסתיים באותו הדיון ובכל מקרה הנאשם התרצה רק לאחר שהורשע בדיון ולאחר שהובהר לו פעם נוספת היתרון שבקבלת ייצוג משפטי גם בשלב שלאחר הרשעתו.

אעיר כי משלא התעורר בקרבי חשש כי יגרם לנאשם עיוות דין אם לא יהא מיוצג מצד אחד ומן העבר השני, עמד הנאשם על כך שעניינו ינוהל בידיו ללא ייצוג של עורך דין - לא מצאתי לכפות עליו ייצוג; הרושם שהתקבל מהנאשם בשל עמדתו הנחרצת בדבר העדר רצון שיהא מיוצג הוא שלא ישתף פעולה עם עורך דין וכי רואה בעצם ניסיונות שידולו כפיית ייצוג ופגיעה בזכותו לנהל עניינו בעצמו (לעניין זה ראו ע"פ 5889/01 נחום נ' מדינת ישראל (לא פורסם) פסקה 9 לפסק דינה של כב' השופטת חיות בתוארה דאז).

בע"פ 8520/18 מתניה ברנע נ' מדינת ישראל (17.6.19), חזר בית המשפט העליון על הכלל המשפטי העולה מסעיף 153 (א) ולפיו נדרשים נימוקים מיוחדים שיירשמו בכדי שבית המשפט יאפשר חזרה מהודאה. צוין כי: "הסעיף אינו כולל רשימה של מצבים או נימוקים שמצדיקים כי בית המשפט יתיר לנאשם לחזור מהודייתו. בע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.11) צוין כי יש שני סוגי פגמים שעשויים להצדיק - בהתקיימם בעוצמה המתאימה - חזרה מהודאה. הסוג הראשון נעוץ בנאשם עצמו, דהיינו לנוכח מצבו הסובייקטיבי של אין זה ראוי להותיר את ההודאה על כנה. הסוג השני נעוץ בהליך עצמו, למשל מצב שבו לא התקיימו הדרישות הדיוניות המתאימות." (שם, פסקה 2)

עוד ציין בית המשפט העליון בעניין ברנע כי: "מזווית אחרת, ברקע הסמכות של בית המשפט להתיר לנאשם לחזור מהודאה מצויים שני סוגי שיקולים: הראשון, החשש כי ההודאה לא נעשתה באופן חופשי ומרצון. בתוך סוג זה מצויים מקרים שבהם הנאשם לא הבין את משמעות ההודאה או שהיא הושגה שלא כדין (ראו האסמכתאות בסעיף 4 לעניין פלוני דלעיל). השני, פגיעה ברורה וישירה בעקרונות הצדק." (שם, סוף פסקה 2)

לעיתוי הגשת הבקשה לחזרה מהודאה יש משקל, ואולם עולה כי "גם במקרים שבהם ביקש נאשם לחזור בו מהודאתו טרם גזירת הדין, נפסק כי "אין להיעתר לבקשה באופן אוטומטי, אלא יש להתחשב ביתר הנסיבות" (ע"פ 5561/03 הנ"ל בעמוד 152). פסיקה זו היא פועל יוצא מדרישת החוק ל"נימוקים מיוחדים שיירשמו", הכרח בל יגונה מפאת "גורמי היציבות, הוודאות והאמינות החיוניים להליך הפלילי" (ע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל (20.3.14), פסקה 10).

נקבע כי המבחן המהותי שעל פיו תוכרע בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו הוא 'מבחן המניע', לאמור, "האם מדובר ברצון כן ואמיתי מצד הנאשם לחזור בו מהודאת שווא שמסר, ולהוכיח את חפותו, או שמא מדובר במהלך טקטי שנועד לגרוף תועלת משפטית כלשהי. מבחן העיתוי איננו אלא כלי עזר משפטי לצורך הכרעה במבחן המניע" ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל (10.6.13), פסקה 20).

להזכיר כי משהתרצה הנאשם ומיניתי לו סנגור, נטען מפי באת כוחו, כי בחינת חומר הראיות מעלה חשש בדבר מצבו הנפשי של הנאשם.

בע"פ 5401/18 פלוני נ' מדינת ישראל (5.2.19) ציין כב' הש' אלרון כי: "הנטל להוכחת טענת נאשם כי לא הבין את משמעות הודייתו בשל מצבו הנפשי מוטל עליו. במסגרת זאת נראה כי לא די בהצגת חוות דעת כללית על מצבו הנפשי של הנאשם בכדי לאפשר את חזרתו מהודיה, אלא יש להוכיח כי מצבו הנפשי לא אפשר לו להבין את משמעות הודייתו" (שם, פסקה 20).

טענת ב"כ הנאשם באשר למצבו הנפשי, נטענה מבלי שהונח לפניו בסיס כלשהו; להזכיר, נטען כי הנאשם סבל בעבר מדיכאון וכי לא קיבל בעברו טיפול פסיכיאטרי כלשהו למעט נטילת ריטלין. יתרה מזו, לשאלתי השיבה באת כוח הנאשם כי אין בכוונתה לבקש כי תערך חוות דעת פסיכיאטרית או אחרת באשר למצבו הנפשי של הנאשם.

עוד נטען מפי ב"כ הנאשם כי לנוכח העיתוי שבו מונתה לייצג הנאשם, לא מתאפשר לה לקיים משא ומתן עם המאשימה מחמת כך שהמאשימה מתנגדת לכך - בהינתן הכרעת הדין; עמדת המאשימה עניינה שלה הוא ותחושת ההגנה כי יכול שהייתה משיגה בעבור הנאשם הישג משפטי אלמלא ההודאה - אין הוא עילה לביטול הכרעת הדין.

מצופה היה כי לצד בקשה לביטול הכרעת הדין יינתן מענה לכתב האישום כדי ללמוד על הפער שבין הודאת הנאשם לבין המצב בפועל. ואולם, לפני נטענו טענות במעוף הציפור וממעוף הציפור לא ניתן לבחון הדקויות המתבקשות באשר לנימוקים המיוחדים שבסיס החזרה מהודאה. משכך, הוריתי לב"כ הנאשם להוסיף על טיעוניה התייחסות לעובדות כתב האישום. באת כוח הנאשם ציינה כי עובדות כתב האישום אינן שנויות במחלוקת, אלא מחשבתו הפלילית של הנאשם טעונה בירור בהיות הנאשם בעת הרלוונטית, כנטען בעובדות כתב האישום וכפי שעולה מחומר החקירה, בהשפעת משקה אלכוהול. לפני הודה הנאשם בעובדות כהווייתן ותיאר את אירוע כתב האישום בלשונו ולפרטיו. במצב דברים זה, העלאת הטענה מצד ההגנה כעת, בהסתמך על חומר הראיות, לא שומטת הקרקע מתחת להודאת הנאשם לפני ואין בה כדי לחתור תחת אותה הודאה או לכרסם מכוחה.

לסיום אוסיף כי, אף אם הליך בירור מיצוי זכותו של נאשם לייצוג לקה בחסר ואיני סבורה שזה המצב, הרי שאין בזה בהכרח להשפיע השפעה ישירה על עצם הודאת הנאשם לפני ובכל מקרה נדרש היה לעורר השאלה הנכרכת בכך היא שאלת היות ההודאה כנה ומהימנה והמניע לבקשה לביטול ההודאה והכרעת הדין.

בהקשר לטענת ההגנה כי ישנן עובדות שנדרש שיובאו לפני, הרי שאין בהודאת הנאשם בעובדות שבכתב האישום, כדי לחסום ההגנה להביא לפני ראיות לעניין העונש, כל עוד הן אינן סותרות את הנטען על יד הנאשם בהודאתו וברשות בית המשפט אף ראיות באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אם לא הייתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עוות דין (ראו סעיף 40 י לחוק העונשין).

סוף דבר,

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ט, 15 יולי 2019, בהעדר הצדדים.